

Не, не, небива! Не е днесъ врѣме,
 Борба несвѣстна да се приеме...
 Охъ тежка, зла е тазъ рана клета,
 Която бива отъ братъ приета!

Народъ сме ние, народъ кой страда,
 А никой нѣма за насъ пощада.
 Облѣни въ кърви, отъ скръбъ убити,
 Възъ насъ се сипатъ слова сърдити:
 „Мълчи, ти, подло, нищожно плѣме,
 „На славска челядь си срамъ и брѣме!“
 Обида грозна! Отровни рѣчи!
 Тегла ни страшни за смѣхъ сж вече!
 Вѣнеца търновъ, що насъ вѣнчава,
 Вѣнецъ за хули, за укоръ става.

О, Българии! Ти, майко жална,
 Що снасяшъ мълкомъ сждба фатална,
 Ти, що подъ иго си прѣмирала,
 И петъ столѣтя душа си брала,
 И толкозъ жертви свети оплака,
 И тозъ часъ грозенъ, проклетъ дочека;
 Ти мѣченице, зличеста, клета,
 Съ позоръ покрита и съ кръвъ облѣта,
 Съ коса разслана, съсъ бузи блѣдни,
 Съсъ плачущъ погледъ и съ устни ледни,
 Която пѣж и възглашавамъ,
 Която любж и обожавамъ,
 Вдѣхни ме днеска, одушеви ме
 Да бранж твойто священно име!.....

Да! Братя сжщи, да, братя родни,
 Отъ насъ по-красни и по-свободни,
 Съ вода възврѣла ни днесъ полѣхж,
 „Вий родъ сте доленъ, ни тѣ казахж,
 „Вий родъ сте доленъ и пусто племе,
 „За смръть рѣшено отъ много врѣме;
 „Отъ робство дълго сте вечъ изгнили
 „И кръвъ нечиста ври въ ваш'тѣ жили!
 „Не сте Славяне, а стадо хора,
 „Що въ робство трае и мре въ позора.“